

Chương 36

Vô Phúc Tranh Bảo Vật Bị Thiêu Thân
May Mắn Gặp Kỳ Công, Tăng Chân Khí

Tên kia đang nói về tiểu hiệp Yến Lăng Vân và Bách Hoa Cung chủ giả trang theo Thất Đỉnh Thần Ung Chu Lượng vào Đại Cung hồ bắt giữ Tam Thủ Diêm La và sư phụ Thiên Tàn Tẩu lão quái đoạt con tin, uy chấn quần tặc.

Nhất là lão gù Hàn Sơn từ hậu sảnh phi thân ra báo tin bảo vật đã xuất hiện thúc giục Thiên Tàn Tẩu lão quái mau hạ thủ. Hốt nhiên lão nhìn lại, nhận ra Yến Lăng Vân bất giác lão ngẩn người. Lão lại tưởng chàng được chủ nhân mời đến, lão dậm ra lúng túng hết sức cứ giương hai mắt nhìn thầy trò Thiên Tàn Tẩu chẳng biết nói gì thêm. Chính lúc ấy Thiên Tàn Tẩu lão quái cũng đang nửa ngờ, nửa hậm hực, lập tức cười nhạt:

- Xưa nay lão phu không thích làm việc không công cho người, ai có việc nấy cứ việc mà làm!

Câu nói ấy lão đã đổ cho Yến Lăng Vân là đồng đảng của Nam Hải phái nên lão có ý báo trước bảo vật kia ai mạnh là có quyền thụ hưởng. Lão gù Hàn Sơn lại ngờ chủ nhân họ Tiêu đã mời đến đây một cao thủ để dễ bề bội tín chiếm đoạt bảo vật một mình nên lão nổi giận ngay tức thì:

- Hay lắm! Để rồi coi ai đoạt được!

Sau câu giận dữ ấy, lão xoay thân vào lại hậu sảnh. Cửu Hoa Lâm Anh liếc nhìn chàng một cái rồi theo lão vào luôn.

Bách Hoa Cung chủ là người tuyệt đỉnh thông minh chớp mắt đã hiểu, liền bảo Chu lão hầy mang đứa cháu rời khỏi nơi đây, rồi mới nắm tay chàng vào hậu sảnh theo sau hai môn đệ Nam Hải phái. Ngờ đâu hai người vừa phi thân đến hậu trại đã nghe tiếng hô hoán hỗn loạn. Đưa mắt nhìn tới một vùng bụi mù có một con vật dài bốn năm thước nửa giống như rùa mà không phải rùa, nửa giống con trúc mà không phải con trúc rất kỳ quái từ dưới cái hồ giữa sân bò lên đuổi theo Phiêu Diêu Tiên Cô Lý Xích Hà. Con quái vật ấy có sáu cái chân ngắn, đuôi dài như một cái roi lớn, hai con mắt trợn trừng chiếu ra ánh đỏ rất dữ tợn. Nhất là toàn thân nó màu đỏ tía, nó đi qua nơi nào cỏ cây nơi ấy lập tức bốc cháy. Mặc cho Lý Xích Hà phát xuất liên tiếp độc môn

Tam Dương Chỉ chẳng có chút công hiệu nào chặn đứng được nó. Trái lại còn như đổ dầu vào lửa làm nó tăng thêm phần hung dữ.

Yến Lăng Vân vừa thấy con quái vật liền kinh hoảng buột miệng:

- Con quái vật quỷ ma gì vậy?

Bách Hoa Cung chủ chỉ thản nhiên mỉm cười:

- Không! Đó là con Hỏa Hận (cá đuôi lửa) ngàn năm mới có một lần, chúng ta may mắn lắm mới gặp đó.

Thấy chàng vẫn ngơ ngác, nàng ghé sát tai chàng tiếp:

- Con vật này luôn luôn có hai con đực, cái theo bên nhau, tất nhiên còn một con nữa sắp lên đây, Yến ca ca hãy dùng Tam Âm Thần Công chặn đường rút của nó, muội sẽ dùng Thái Âm Thần Kiếm chế phục nó, đoạt bảo vật như chơi.

Quả nhiên nàng nói không sai. Thoáng chốc đã thấy từ dưới hồ thò lên một cái đầu loạng choạng bò lên thẳng đến Phiêu Diêu Tiên Cô khiến bà ta tới tấp lui không kịp. Yến Lăng Vân theo lời Lạc Hồng Châu, thân hình chàng lay động phi thân tới gần bờ hồ chặn đường quay về của hai con vật, chàng vận công lên chuẩn bị.

Nguyên lai khi mới có mảnh đất này, bốn bề đều là sông nước nhưng nhiều năm khô hạn cây cối khó sống nổi. Cư dân sống chung quanh tương truyền ở giữa lòng hồ có con Hỏa Long (rồng lửa) nên xuân thu nhị kỳ đều phải làm lễ tế. Tam Thủ Diêm La Tiêu Minh Viễn là người đẻ ra và lớn lên ở đây nên hiểu rất rõ điều ấy và vì vậy Thiên Tàn Tẩu cũng hiểu rõ luôn nên nhân lúc đệ tử xuất sơn, lão theo về đây do thám thử.

Cuối cùng lão phát hiện ra nơi này là đất sinh sống của con Thiên Niên Hỏa Hận mà người võ lâm rất thèm khát, cứ theo truyền thuyết thì con vật này sinh ra nhờ thụ hưởng khí thuần dương, vậy nó cứng hơn sắt đá lại kỵ nước lửa, cái đuôi có thể biến thành binh khí đập tan bất cứ vật gì cứng nhất. Quý nhất là viên đan trong bụng nó, người thường uống được viên đan ấy có thể trẻ mãi không già, dù cho bệnh tật lâu năm cũng được cải tử hoàn sinh. Còn như người luyện võ công mà uống được nó thì công hiệu càng lớn, ít nhất cũng bằng trăm năm khổ luyện, tức thì đạt tới cảnh giới "tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên".

Thiên Tàn Tẩu lão quái tự tin mình đã luyện được Huyền Băng Chưởng có khả năng chế ngự cương khí, vừa nhìn thấy con quái vật đã mừng thầm vì phúc duyên trời cho, lão vội sai đồ đệ thiết lập gấp trang trại ở đây vây kín cái hồ Hỏa Long vào trong vườn nhà, rồi suốt ngày tìm cách đoạt cho được con quái vật Hỏa Hận kia.

Bọn chúng đình ninh bảo vật đã nằm trong túi chúng, nào ngờ đã mấy tháng qua chúng không tài nào chế phục được hai con quái vật ấy, trái lại con quái vật ấy còn giết của lão mấy tên môn hạ. Lão quái Thiên Tàn Tẩu đành lòng mời đến mấy bằng hữu quen biết trước đây để hợp lực khống chế quái vật, trong ấy có lão gù Hàn Sơn. Thoạt đầu lão chỉ mời Hàn Sơn, không ngờ Hàn Sơn lại dẫn cả thầy trò Phiêu Diêu Tiên Cô Lý Xích Hà. Chuyện lỡ tiết lộ, tuy trong bụng lão chẳng thư thái chút nào vì khó mà điều hành theo ý mình nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Bây giờ lão thấy Nam Hải nữ quái lâm vào thế khó cầm cự với hai con quái vật, lão chỉ khoanh tay đứng nhìn. Ngoài kia thế của Lý Xích Hà là đã là thế cời lưng cộp, vì tham bảo vật bà ta không thể bỏ qua, vả chẳng trước mắt chúng nhân, bà ta càng cố cưỡng giữ thể diện không lên tiếng gọi Thiên Tàn Tẩu cứu viện. Đồng thời hai con quái vật kia cũng bị khí Tam Dương Ly Hỏa trong người Phiêu Diêu Tiên Cô hấp dẫn cũng quyết tiến bước, càng lúc càng gần, trong vòng chu vi vài trượng không khí nóng như lửa.

Có lẽ Nam Hải nữ quái lập ý ra chiêu tối hậu, bà ta đột nhiên hú lên một tiếng song chưởng đảo lộn đánh tới đẩy ra hai luồng kinh khí đỏ au quét tới đối phương. Cứ vào lúc bình thường, khó có người chịu nổi song chưởng này của bà. Nhưng không ngờ chưởng trúng vào thân con quái vật Thiên Niên Hỏa Hận ấy như trúng vật không có tri giác. Trái lại chưởng ấy chỉ làm khích động thêm sự giận dữ của chúng, hai con quái vật ngẩng cao đầu, dường như chúng kêu rên gì đó một tiếng, phun ra một luồng khí đỏ. Đầu Phiêu Diêu Tiên Cô vội nghiêng qua tránh, nhưng luồng khí ấy đã bén vào áo, toàn thân bốc lửa bị trọng thương tức thì. May mà công lực bà khá thâm hậu, cố hít một hơi chân khí vội vàng vọt thân xa ra mấy trượng mới hôn mê bất tỉnh lăn xuống đất. Những đình đài thủy tạ gần đó cũng bị lửa bén vào lập tức cháy bùng lên.

Thiên Tàn Tẩu lão quái nếu không xuất thủ ắt không thể giữ được sơn trại làm mối cho lửa, lão vội đề tụ chân khí, tung thân tới, hai cánh tay múa diên cuồng phát xuất độc môn Huyền Băng Chưởng. Nhất thời khí lạnh tuôn ra quạt tới hai con quái vật.

Hai con quái vật ấy thấy trước mặt bị ngăn cản liền chuyển thân cất hai cái đuôi lên cao quét tới như hai con rồng đan vào nhau. Xui xẻo thay, vô tình hai cái đuôi ghé góm ấy cùng đập trúng Thiên Tàn Tẩu và Tam Thủ Diêm La khiến cả hai đau mờ cả mắt văng ra xa mấy trượng xương cốt gãy nát chết liền tức thì. Quang cảnh kinh dị ấy đến nỗi quần tặc run lẩy bẩy chen nhau bỏ chạy. Ngay đến thầy trò Hàn Sơn và Cửu Hoa Lâm Anh cũng vội vàng vàng ôm đỡ lấy Phiêu Diêu Tiên Cô đang trọng thương lăn chạy trốn mất.

Chỉ còn lại tiểu hiệp Yến Lăng Vân và Bách Hoa Cung chủ vẫn đứng im bất động tại đó, một người đã ngậm vận Tam Âm Chân Khí hoành thân ngăn chặn đường về hồ

của quái vật, một người rút Thái Âm Thần Kiếm sắp chém tới. Khi nhìn thấy hai con quái vật quay đầu định rút lui, Yến Lăng Vân quát lên một tiếng lớn đẩy mạnh ra luồng chân khí cực hùng hồn cực lạnh lẽo đánh vào đầu chúng. Bách Hoa Cung chủ cũng lập tức xuất chiêu đâm thẳng thần kiếm vào bụng dưới chúng. Vì nàng là hậu duệ của một kỳ nhân nên đã nghe qua nhiều chuyện lạ trên đời, sẵn biết hai con quái vật này có chỗ yếu nhược nhất là ở dưới bụng, ngoài ra bất kỳ chỗ nào khác đao kiếm không thể đâm thấu được.

Ngờ đâu hai con quái vật bị hai nhát kiếm phục xuống nhưng đầu vẫn ngẩng cao phun ra luồng khí độc nóng rực. Yến Lăng Vân vội đề vận Tam Âm Chân Khí đề kháng không thềm chạy. Bản ý chàng, một là sợ hai con quái vật này nhảy xuống nước tắt khó mà bắt được nữa, hai là muốn tự khảo nghiệm Tam Âm Thần Công của mình xem đã đạt đến trình độ nào, nếu không thể địch nổi mới tìm cách khác. Vì nghĩ như vậy chàng cứ theo tâm pháp của Thiên Đô Tiên Khách mật truyền đẩy chân khí lên hành công chống cự. Đột nhiên chàng động linh cơ nhớ tới chương Chuyển Hóa trong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục, chàng vận dụng liền. Vừa thi triển Vạn Tượng Quy Nguyên, chàng liền thấy áp lực giảm hẳn, toàn thân mười phần thư sướng. Chàng liền phẩn chấn ngồi khoanh chân xuống đất bắt đầu điều khí thổ nạp. Cử động ấy đối với chàng hình thành một cách tự nhiên, nhưng đối với Bách Hoa Cung chủ, nàng cảm thấy kinh dị. Thì ra lúc ấy luồng khí do hai con quái vật Hỏa Hận phun ra không bay tứ tán nữa mà ngưng tụ thành một đường như con kinh ngư hút nước, bay thẳng vào miệng Yến Lăng Vân. Sắc mặt chàng như phát hào quang, toàn thân khí màu tía tỏa ra chung quanh. Lạc Hồng Châu chợt hiểu ra nguyên nhân, mừng khôn xiết vội vàng chống kiếm đứng cạnh bên bảo vệ cho chàng.

Cứ như thế qua một thời gian khá lâu, đột nhiên hai con Thiên Niên Hỏa Hận ấy cùng kêu lên một tiếng, cả hai đều phun ra một viên trong veo như thủy tinh chiếu ra ánh sáng đỏ, tức thì trong vòng mười trượng nóng như lửa, uy thế chịu không nổi.

Có lẽ đó là viên nội đan cuối cùng của chúng. Yến Lăng Vân đang điều khí thổ nạp ung dung nuốt luôn hai viên ấy.

Chính ngay lúc ấy, bỗng nhiên Bách Hoa Cung chủ nhìn thấy dưới lòng hồ có tiếng nước động, vọt lên hai bóng lớn như sơn tinh hải quái bay thẳng đến hai con Hỏa Hận. Nàng kinh dị chưa kịp kêu lên, đã thấy Yến Lăng Vân nhảy vọt lên song chưởng phân ra tách xuống phát ra hai kinh lực dị sơn đảo hải đẩy hai người bóng lớn kia dạt ra xa hơn trượng, chàng cất tiếng cười lớn:

- Người nào cả gan dám chiếm tiện nghi trước mặt Yến mỗ?

Hai mắt quét tới, chàng nhận ra đó là hai tên xưa kia là thủ hạ của Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh là Đông Hải Song Long huynh đệ họ Ma, Ma Thiên Hồng và Ma Thiên Bá. Cả hai tên ấy cũng đã nhận ra chàng, vội vàng quỳ xuống cung kính:

- Thì ra là chủ nhân tướng công ở đây, tiểu nhân xin bái kiến.

Bọn chúng đều ngớ ngẩn tưởng chàng là chồng Cát Phi Quỳnh cho nên mở miệng đã vội xưng hô như thế, nhưng rồi khi nhìn thấy Bách Hoa Cung chủ, chúng lại đồng thanh hỏi:

- Chủ nhân của chúng tiểu nhân đâu, sao tướng công không dẫn theo?

Yến Lăng Vân buồn bã cung tay:

- Nhị vị hãy đứng dậy, hãy nói cho ta biết trước, các người làm gì ở đây?

Bách Hoa Cung chủ nguyên không biết liên hệ giữa chàng và Ma thị huynh đệ bất giác nhìn lom lom chúng như có ý thăm dò. Đồng thời chính lúc Ma Thiên Hồng đang đứng dậy trả lời, đột nhiên trong cái hồ Hỏa Long lại phi vọt lên hai cái bóng nhân ảnh thừa cơ hạ xuống xác hai con quái vật đã kiệt chân khí nằm phủ phục dưới đất. Ma Thiên Hồng giơ tay chỉ tới, mặt lộ vẻ sợ hãi, ú ớ:

- Ô! Tiểu nhân bị... bị chúng hiếp bức đến đây trộm bảo vật đó...

Hai người mới đến hình dạng như loài khỉ, thân mặc áo choàng mỏng, tay đều có cầm đoản kiếm sáng lấp lánh, sắc diện chúng rất kỳ dị không thể nhận ra là già hay trẻ. Lạc Hồng Châu không đợi Ma Thiên Hồng nói hết câu, nàng quát to:

- Bảo vật đã có chủ, cuồng đồ nơi nào dám đến đây cưỡng đoạt, biết điều hãy rút mau.

Yến Lăng Vân bình tĩnh hơn, chàng ôn tồn hỏi:

- Nhị vị hãy cho biết tên tuổi để tránh tiểu sinh khởi thất lễ.

Hai tên kỳ dị đến sau khi nghe câu hỏi của chàng từ từ rút ra một lá cờ vẽ hoa bắn lên bầu trời, sau đó một trong hai chậm rãi cao giọng đáp:

- Hừ! Khẩu khí lớn lối thật, tiếc rằng nơi này đâu có phải là Nam Hải!

Hắn xoay thân về phía Đông Hải Song Long Ma gia huynh đệ, giận dữ quát:

- Hai đứa bay là lũ ăn hại vô dụng, chắc không muốn sống nữa mới dám phản bội chúng ta?

Xem tình hình dường như hai tên này đã có dự mưu cướp bảo vật nên chúng do thám biết cả chuyện Nam Hải phái sai người đến đây. Thần sắc chúng rất ngạo mạn

không coi ai ra gì, Bách Hoa Cung chủ không nhẫn nại được nữa, nàng rung động Thái Âm Thần Kiếm lóe lên một đạo lục quang:

- Cái gì là Nam Hải không Nam Hải, cuồng đồ xem kiếm đây!

Chiêu nàng xuất là Hoành Tảo Thiên Quân rít lên tiếng gió lạnh đâm thẳng tới. Theo lẽ với công lực tinh thâm của nàng chẳng những chiêu thức huyền diệu, lại có thần kiếm trong tay, uy lực càng thêm dũng mãnh. Hai tên nọ ứng biến cực mau, hai thanh đoản kiếm cùng cất lên ánh bạc lấp lánh hóa giải chiêu thế của Lạc Hồng Châu. Tuy chúng phải đối kiếm với nàng nhưng vẫn đứng cạnh hai con quái vật không hề di chuyển đủ biết công lực chúng không phải tầm thường. Yển Lăng Vân thấy thế bèn bảo Bách Hoa Cung chủ:

- Muội muội hãy chậm, để đó cho ta!

Niệm chàng vừa nổi lên, công lực tự nhiên vận hành song chưởng đẩy chân lực ra thành hai kinh khí bắn thẳng tới đầu hai con Hỏa Hận. Thực quả ghê người, kinh khí nóng như lửa của chàng đập vào đầu hai quái vật chém ngang như bị đao kiếm chém, hai con quái vật văng ra xa hơn trượng bụng ngửa lên trời đuôi đập tán loạn.

Hai tên quái nhân kịp thời tung thân lên, song đoản kiếm bảo vệ lấy thân lướt ra xa năm sáu trượng mới tránh được chưởng phong kinh lực ấy. Nhất thời Ma gia huynh đệ buột miệng tán thưởng:

- Công lực chủ nhân tướng công tuyệt diệu!

Ma Thiên Hồng như được phấn chấn lây, lập tức ưỡn ngực quát vào mặt hai tên đệ nhân đang còn đứng ngẩn người:

- Cẩu tiểu tử! Các người còn dám ngang ngược nữa thôi? Mau đưa thuốc giải cho Ma đại gia ta đây!

Hiển nhiên anh em họ đã bị đối phương uy hiếp buộc uống loại thuốc gì rồi. Yển Lăng Vân ung dung mỉm cười:

- Nhị vị còn muốn nói gì nữa không?

Vừa lúc ấy các gia nhân Cửu Cung Sơn cũng đã tới tiếp viện nhờ có Thất Đỉnh Thần Ưng phát xuất tín hiệu nên kéo cả tới. Chàng quay sang Bách Hoa Cung chủ:

- Châu muội muội hãy thu hết bảo vật, còn hai tiểu tử này hãy để ngu huynh xử trí.

Hai tay chàng vẫn không có vũ khí, thần thái an nhiên không coi đối phương vào đâu. Hai đệ nhân ấy đưa mắt ra hiệu cho nhau, một tên cười gằn:

- Lão quái của các người đâu rồi? Bảo vật là của chung không ai được dành làm của riêng.

Theo khẩu khí, chúng vẫn tưởng chàng và Lạc Hồng Châu là môn hạ của Nam Hải phái. Yấn Lăng Vân lắc đầu phủ nhận:

- Tiểu sinh không phải là người của Nam Hải phái, đối với bọn quần tặc ở trại này cũng không liên can, tôn giá chờ nhận lầm!

Không đợi chúng trả lời, chàng bật tiếng cười gằn:

- Của riêng hay của chung là chuyện của tại hạ, đừng phí công tham dự vô ích! Tốt nhất là nhị vị trao thuốc giải cho Ma gia huynh đệ, nếu không e sẽ gặp bất tiện đấy!

Hai tên dị nhân kinh ngạc cùng cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử là ai hãy nói cho ta biết môn phái.

Vừa nói chúng vừa kéo mặt nạ xuống kiêu ngạo tiếp:

- Chúng ta là Trung Điều Nhị Hữu, chẳng lẽ lại sợ tiểu bối người sao?

Hai tên ấy lộ ra bộ mặt thật là hai tên đầu nhỏ không râu. Tuy thân thể nhỏ bé nhưng tuổi tác ít nhất cũng trên ba mươi. Chúng vừa tự báo tên, đương nhiên cũng phải là nhân vật giang hồ chỉ vì Yấn Lăng Vân xuất đạo chưa lâu đối với bọn hắc đạo kiến thức có hạn nên hoàn toàn không biết, chàng thần nhiên đáp:

- Báo tính danh là chuyện đương nhiên chứ có hay ho gì. Tiểu sinh đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Hoài Nam Yấn Lăng Vân chính là tiểu sinh đây, sợ gì mà không cho các người biết?

Đồng thời Bách Hoa Cung chủ lợi dụng tình hình dùng Thái Âm Thần Kiếm chặt đứt đuôi hai con quái vật sát tới bụng, nơi đốt xương sống cuối cùng của chúng lộ ra hơn mười viên ngọc sáng bóng lớn nhỏ. Không biết Trung Điều Nhị Hữu nhìn thấy bảo vật hay vì bị chàng xuất lời khinh miệt, mặt chúng đỏ gay quát lên một tiếng, lay động đoản kiếm mỗi tên tự vẽ kiếm thành một luồng cầu vòng chém tới Yấn Lăng Vân và Lạc Hồng Châu. Chiêu thức đã lợi hại, xuất thủ lại ác độc, khí lạnh bức người, mãnh liệt khó tránh. Yấn Lăng Vân vì vậy không dám khinh địch vội bước vào thế Lục Hợp Tiềm Tung Bộ di hình hoán vị. Chàng vừa lướt thân tránh thế, thuận thế chưởng phân ra hai khí âm dương tay tả dẫn dụ tới, tay phải chống cự lại dùng cách chàng vừa tương tri với hai con Hỏa Hận tham ngộ thêm một chiêu tuyệt học.

Hành động ấy của chàng chẳng qua là bản năng tránh chiêu và trả chiêu chứ chàng không có hy vọng đắc thủ. Nào ngờ sự thực xảy ra rất lạ lùng. Thanh đoản kiếm của đối phương đột nhiên bật thoát khỏi tay hấn như có linh tính bay vọt vào tay Yấn

Lăng Vân và thân hình nhỏ bé của hắn tự nhiên của hắn như con diều đứt dây bay vọt văng ra xa hơn trượng, vừa khéo rơi xuống sát bên Đông Hải Song Long liền bị Ma Thiên Bá chụp trúng Mạch Môn cười ha hả:

- Tiểu tử! Hôm nay ngươi đã bị Ma nhị gia bắt giữ, còn dám nói gì nữa chứ?

Hiện tượng ấy khiến Yến Lăng Vân kinh ngạc hết sức, chàng nghĩ thầm:

"Quái lạ thật! Tự nhiên sao ta lại có biết công phu giống như công phu Phật môn tuyệt học Hư Không Tiếp Dẫn Thần Công thế này?"

Lập tức chàng giác ngộ hiểu ra rằng vừa rồi dùng chân khí đấu với hai con Hỏa Hận vô ý đã được phần ích lợi. Chàng đưa mắt nhìn một tên còn lại đang bị Cửu Cung Kiếm Thượng Quan Vân khống chế, chàng bật kêu to:

- Xin Thượng Quan Hưởng chủ dừng tay, tên cường đồ ấy, hãy để tiểu sinh xử liệu!

Trao kiếm qua tay phải, chàng tung lên cao, từ trên không xuất chiêu Bạch Hồng Quán Nhật uyển chuyển như một dải lụa chụp xuống đầu đối phương. Người chàng chưa đến mà đã có một luồng tiềm lực vừa nặng nghìn cân vừa lạnh thấu xương đập thẳng xuống. Địch thủ liền hoa kiếm lên thành chiêu Tuyết Hoa Cái Đỉnh chống cự lại nhưng lập tức lại thấy cổ tay đau như xé, hai mắt tối xầm ngã ngay xuống đất, vì sao bị thất thủ mau đến như vậy hắn cũng không kịp biết.

Ma Thiên Hồng vừa hoan hô vừa xông đến bắt giữ. Nhất thời thần uy ấy của chàng khiến Bách Hoa Cung chủ hưng phấn cực độ, nàng phi thân đến bên chàng kêu lên:

- Hôm nay ca ca được phúc duyên, công lực tăng trưởng vô hạn, xin chúc mừng ca ca.

Lão giang hồ Thiên Tổ Võ cũng vừa phi thân đến vội vàng cung thân báo:

- Khải bẩm tướng công, cứ theo tiểu nhân được biết, hai tên tặc nhân kia là Âm Sơn Bạch Cốt Giáo Hưởng chủ, năm xưa là môn hạ của Hoàng Hà Tam Quỷ, tên gọi Thích Long, Thích Hồ hoành hành suốt dãy bắc Hoàng Hà không gì ác không dám làm nên người ta gọi là Trung Điều Nhị Ác, hãy giết chúng đi!

Lão chỉ vào thanh đoản kiếm do chàng mới đoạt được đang cầm trong tay nói tiếp:

- Ô! Thanh đoản kiếm này có lẽ là một trong ba thanh trong Âm Sơn Tam Bảo mà võ lâm vẫn truyền tụng...

Thượng Quan Vân đứng bên cạnh vội xen lời:

- Vừa rồi chúng phát tín hiệu bắn cờ hoa lên trời, một lát chắc sẽ có cao thủ viện binh đến đây, tướng công hãy mau xử trí, không nên để chậm.

Yến Lăng Vân gật đầu, sau đó một mặt nhờ cha con Thượng Quan Vân đem xác hai con quái vật chôn kỹ rồi đề phòng địch nhân sắp tới, một mặt thuật sơ cho Lạc Hồng Châu biết về lai lịch Ma gia huynh đệ. Ở bên cạnh Đông Hải Song Long Ma gia huynh đệ đã tìm được thuốc giải trong thân hai tên họ Thích, anh em chúng trả thù cứu nhân bằng cách quăng chúng xuống hồ Hỏa Long rồi cả hai tiến đến bên Yến Lăng Vân như có ý bảo vệ cho chàng, mắt chúng cứ trừng trừng nhìn Bách Hoa Cung chủ. Phảng phất như trong lòng chúng Yến Lăng Vân là của riêng chủ nhân chúng, bất cứ nữ nhân nào cũng không được xâm phạm. Lạc Hồng Châu thấy thái độ chúng rất buồn cười, nàng không đợi chàng giới thiệu liền dịu dàng hỏi:

- Nhị vị hãy cho chúng ta biết, Trung Điều Nhị Ác còn đồng đảng nào nữa không, hiện thời ở đâu?

Ma Thiên Hồng nghe câu hỏi ấy nhưng hấn không đáp thẳng Bách Hoa Cung chủ, mà lại quay qua cung thân trước mặt Yến Lăng Vân:

- Tiểu nhân quên mất thật đáng chết, quên cả kể tình hình bọn tặc nhân cho chủ nhân tướng công liệu định.

Tiếp đó hấn ấp úng kể lại các chuyện hấn đã trải qua. Thì ra Đông Hải Song Long là anh em sinh đôi của một nhà làm nghề ngư phủ, có thiên tính dị bẩm, từ nhỏ đã sức mạnh hơn người và rất thông thạo thủy tính bơi lội dưới nước. Từ thuở bé, cha mẹ chúng lần lượt qua đời, chúng được một lão hải tặc đem về nuôi dạy truyền cho võ công, hoành hành miền Đông Hải. Bất quá tuy chúng cũng là bọn hắc đạo nhưng tâm địa rất thuần phác, tính tình đôn hậu.

Do đó hai năm trước bị Hồng Lăng Nữ nhiếp phục, đem giang hồ đạo nghĩa ra khuyến dụ liền vâng lời nàng rất mực. Cũng vì đó khi ở Vi Sơn hồ, phụng lệnh Cát Phi Quỳnh chúng lên đường tìm kiếm hành tung Yến Lăng Vân, hai anh em bốn ba khắp nơi truy tìm người yêu của chủ nhân. Mấy tháng trước chúng vô tình nghe người khác đề cập đến chuyện chàng bị vây khốn trong núi Võ Đang, chúng vội vàng đi lên hướng bắc tìm hỏi. Ở Thương Thành chúng gặp Trung Điều Nhị Ác, bọn này đang có âm mưu đến Đại Cung hồ tranh đoạt bảo vật, thấy chúng là hai kẻ rất giỏi thủy công liền âm mưu ngầm hạ độc Bách Cốt Truy Hồn Tán buộc phải theo đến đây. Chính vì việc không may ấy chúng tìm được Yến Lăng Vân. Câu chuyện vừa kể hết bỗng nhiên ngoài bức tường vây có nhiều tiếng binh khí chạm nhau. Yến Lăng Vân vội phi thân lên đầu tường nhìn ra.

Chỉ thấy sau sơn trại là một vùng nước mênh mông, bên bờ hồ là một lão bà hắc y đang giao đấu với một vị cô nương, sau lưng bà ấy lại có một thiếu nữ áo trắng chống kiếm đứng nhìn. Chàng mười phần hưng phấn vội cất tiếng gọi:

- Bạch hiền muội, ngu huynh ở đây!

Chàng thi triển thuật nhiếp không cất mình lên cao như một cụm mây rơi xuống bên cạnh Ngọc Quan Âm. Lập tức chàng cung song quyền vái chào lão bà hắc y:

- Có lẽ lão nhân gia là Tuyết Sơn Tư Đồ tiên bối, xin hãy ngừng tay động thủ với các người này. Thiên Niên Hỏa Hận là do tiểu sinh đoạt rồi, đâu phải các người này?

Thì ra vị cô nương đối thủ với lão bà Tư Đồ Bạch chính là nữ tặc Kim Vân Nương, con gái của Kim Tứ Hải. Bạch Phụng Tiên vừa chợt nhìn thấy Yến Lăng Vân vội gọi sư phụ:

- Ân sư, đây là Yến ca ca của đồ nhi đó.

Địa Sát Bà Tư Đồ Bạch nhìn thẳng vào mặt chàng, lão hơi gật đầu tránh đường cho nữ tặc Kim Vân Nương đi qua. Đồng thời Bạch Phụng Tiên nghiêng người qua nhìn chàng mặt đỏ hây hây vì hoan hỷ:

- Tạ ơn trời đất cho tiểu muội cuối cùng cũng đã gặp được Yến ca ca.

Yến Lăng Vân đáp nhỏ:

- Ngu huynh lúc nào cũng nhớ tới hiền muội, khi trước nghe tin hiền muội được cứu thoát khỏi tay bọn Phạn Tĩnh Sơn ngu huynh lấy làm mừng, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây...

Chàng thở dài:

- Chỉ tiếc Công Tôn đại ca thâm tử chưa tìm ra kẻ thù, lại đến Cát tỷ tỷ bị lão ma bà Lạc Hồn Nhai sát thương mất rồi, ngu huynh hết sức đau đớn canh cánh bên lòng...

Những việc ấy hình như Bạch Phụng Tiên chưa biết, nên vừa nghe tin Cát Phi Quỳnh thọ tử, nàng bật khóc:

- Yến ca ca hãy cho tiểu muội biết Công Tôn tiên bối và Cát tỷ tỷ vì sao lại bị chết thảm?

- Nói ra rất dài, ngu huynh còn có đồng bạn trong kia, chúng ta hãy vào sơn trại đó sẽ nói.

Ba người lần lượt vượt tường vào vườn sau của sơn trại họ Tiêu. Bách Hoa Cung chủ vội đón vào, sau đó tự báo tính danh lấy lễ văn bối ra mắt Địa Sát Bà, rồi thân thiết nắm tay Bạch Phụng Tiên hàn huyên. Trái lại Bạch cô nương thấy chàng có đồng bạn

là một nữ lang mỹ lệ như tiên bất giác kinh ngạc đến ngơ ngẩn. Nàng nổi ý nghi ngờ nữ lang này là yêu nữ nào đó, nhưng khi nhìn kỹ, người ta mười phần đoán không có chút gì dung mạo bất chính trong lòng lấy làm hết sức lúng túng. Tất nhiên Lạc Hồng Châu là người băng tuyết thông minh, nàng dư biết tâm trạng ấy, để đánh tan ngờ vực nàng sai gia nhân môn hạ bày một tiệc nhỏ chiêu đãi hai thầy trò Bạch Phụng Tiên và kể rõ trước sau mọi chuyện. Tiệc tan mặt trời cũng sắp ngả về tây, tất cả rời Tiêu gia trại đi trên hai chiếc thuyền hứng khởi nhắm hướng bờ sông phía đông tiến tới.

Thuyền đầu có thầy trò Địa Sát Bà và Yến Lăng Vân, Lạc Hồng Châu do hai nữ môn hạ Thượng Quan cầm chèo. Tất cả người còn lại ngồi trên thuyền thứ hai theo sau. Ráng chiều ánh lên ở phương tây chiếu sắc đỏ ửng xuống mặt nước tạo thành muôn ngàn vẩy sóng cảnh sắc đẹp vô biên. Hốt nhiên Yến Lăng Vân nhớ đến Cửu Hoa Lâm Anh, chàng thở dài với Bách Hoa Cung chủ:

- Không biết sư đồ Nam Hải bây giờ đã đi tới đâu nhỉ?

Lạc Hồng Châu mỉm cười đang định trả lời, bỗng nhiên thân thuyền rung động lật qua. Rất may Yến Lăng Vân cực mau lẹ, lập tức hai tay chàng ôm lấy Lạc Hồng Châu và Bạch Phụng Tiên nhảy vọt lên theo thế Nhất Hạc Xung Thiên bay lên cao hơn bảy tám trượng thoát khỏi hiểm cảnh.

Địa Sát Bà vốn từng trải chiến trận ứng biến thần tốc, tung thân rời khỏi thuyền đập sóng lướt tới. Đồng thời Thượng Quan nhị nữ và Đông Hải Song Long ở thuyền sau đều là những kẻ giỏi thủy công phát hiện ra có người ám toán lập tức phi thân nhào xuống nước. Chuyện xảy ra chỉ trong một nháy mắt. Yến Lăng Vân hơi chuyển thân trên không liền rời xuống mặt nước đứng yên trên lớp sóng như đứng trên mặt đất. Chỉ có Bạch Phụng Tiên là sợ thất sắc vì nàng không quen thủy tính. Nhưng lúc ấy dù có sợ nàng cũng hết sức sung sướng vì được nằm trong tay người nàng yêu, thân thể cảm thấy lâng lâng như tiên, nàng ngờ rằng người yêu của nàng là người trong cõi tiên phật, nếu không người trong võ lâm chỉ cần thân pháp Nhất Vĩ Độ Giang đã là tuyệt thế thần công đâu có ai có được kỳ công như chàng? Địa Sát Bà Tư Đồ Bạch cũng ngậy người nhìn chàng, tự nghĩ thiếu niên kia hai tay ôm hai nữ nhân nghiêm nhiên đứng trên mặt nước là bản lĩnh cao cường khó thể lường. Nhưng chính Yến Lăng Vân không lấy gì làm lạ vì năm kia chàng đã học qua Lăng Ba Độ Thủy do Thiên Sơn Thần Khất truyền dạy có khả năng đi trên mặt nước chẳng khác gì đi trên đất.

Gần bên chàng nước bắn tung tóe chứng tỏ dưới nước đang có trận ác đấu. Chàng lập tức đề khí tung thân mình lên chiếc thuyền sau vừa chạy tới, đặt hai thiếu nữ xuống, chàng quan sát lòng sông tìm cách xuất thủ. Địa Sát Bà cũng đã tung thân

đứng lên đáy chiếc thuyền lật úp chuẩn bị tham chiến. Chưa biết địch nhân đánh lên kia là ai?

Theo lẽ bọn thủy tặc ở Trường Giang này quyết không đủ đảm lượng tấn công bọn chàng. Dư đảng Kim Gia Trại lại càng không dám. Xem ra đối phương tất phải biết rõ tình hình có ý định bắt người đoạt lại bảo vật. Trong chớp mắt, Yến Lăng Vân động linh cơ, chàng cầm một sợi dây thừng cột buồm quăng xuống nước. Đột nhiên lúc ấy hai người vọt lên khỏi mặt nước đuổi theo nhau. Người đuổi sau là Ma Thiên Hồng linh động như một con giao long, lướt trên mặt sóng. Người chạy trước bị Thiên Tổ Vô nhận ra liền, lão hô to:

- Ma lão đệ, tiểu tử ấy là đồ đệ Nam Hải tên là Thất Bộ Truy Hồn Tả Lân, hãy cẩn thận, y giỏi ám khí lắm đó!

Nếu đó là Tả Lân thì hẳn lão gù Hàn Sơn tất cũng phải có mặt. Có lẽ ác đồ họ Tả ở dưới nước không địch nổi Ma Thiên Hồng nên vọt lên nước dự địch chuẩn bị dùng ám khí thủ thắng. Ngờ đâu chính lúc y động thủ, sợi dây thừng của Yến Lăng Vân quăng tới, sợi dây như con rắn thần, Tả Lân biến thành con cá chép bị câu quăng lên thuyền bị Thượng Quan Vân bắt giữ.

Ma Thiên Hồng bật lên tiếng hoan hô trầm thân xuống nước tiếp tục tìm kẻ địch khác. Yến Lăng Vân chiêu đầu đã đắc thủ cảm thấy rất hưng phấn, nhận ra năm ngoại học được mấy tuyệt học của Thiên Sơn Thần Khất quả đều có chỗ ứng dụng.

Bạch Phụng Tiên đứng bên cạnh thấy chàng công lực thần kỳ đến như thế, nàng chưa kịp cất lời khen bỗng lại thấy mặt nước tung sóng lên vọt cao ba người. Lần này là Thượng Quan nhị nữ đang bị nữ quái Lý Xích Hà đuổi theo. Không ngờ nữ quái này thương thế trầm trọng mà thuyền giảm mau đến thế, trong khoảnh khắc đã thân đến đây ám toán độc thủ. Có lẽ bọn chúng dự liệu bên Yến Lăng Vân không có ai giỏi thủy công cho nên ẩn thân dưới nước chuẩn bị bắt người đoạt bảo vật, nhất cử lưỡng đắc.

Xét ra mưu kế, chính cũng có chỗ hay nhưng chỉ tiếc chúng đánh giá thấp công lực của họ. Bấy giờ Yến Lăng Vân đã nổi giận lập tức quát to:

- Thượng Quan cô nương chớ sợ có ta đến đây.

Thân hình chàng cất cao phi thân xuống mặt nước, người chưa đến, sợi dây trong tay đã biến thành một đạo sáng vàng rít lên trên không điểm tới Lý Xích Hà. Chân lực chàng truyền qua sợi dây biến nó thành cứng như sắt nguội e rằng có thể đâm thủng cả vàng đá. Hình như Nam Hải nữ quái không có ý muốn đấu sức công khai với chàng. Bà ta cười lạnh một tiếng thân lặn hẳn xuống nước. Yến Lăng Vân vì lo cho an nguy của Đông Hải Song Long không tiện truy kích theo Nam Hải nữ quái đành quay về thuyền.

Lúc ấy thuyền đang ở giữa dòng sông còn cách bờ khá xa không nỡ bỏ rơi Đông Hải Song Long dù trời đã sắp vào đêm rồi, tình hình càng lúc càng có phần bất lợi. Bấy giờ Địa Sát Bà Tư Đồ Bạch vẫn đứng trên chiếc thuyền lật úp nói vọng sang:

- YẾN THIẾU HIỆP, CHÚNG TA KHÔNG CÓ NHIỀU NGƯỜI GIỎI THỦY CÔNG LẠI THÊM PHẦN DỊCH KÍN TA LỘ, KHÔNG NÊN Ở ĐÂY LÂU!

YẾN LĂNG VÂN gật đầu:

- Lão tiền bối nói phải lắm.

Bách Hoa Cung chủ vội gọi lớn:

- Lão nhân mau mau qua đây, chúng ta hãy rời khỏi đây rồi hãy tính sau.

Đột nhiên Thượng Quan Bích vọt lên mặt nước gọi thân phụ:

- Gia gia mau cùng Thiên bá bá chèo thuyền vào bờ mau. Nam Hải nữ quái rất lợi hại, hiện thời Ma gia huynh đệ còn cố cầm cự, tỷ tỷ đang đánh bất phân thắng bại với lão gù, nếu chậm hơn nữa bọn con không thể giữ vững nổi.

Vội vàng nói xong câu ấy, nàng lặn mau xuống nước đủ thấy tình hình khá nghiêm trọng. Bấy giờ Tuyết Sơn Địa Sát Bà đã phi thân lên thuyền, Thượng Quan Vân và Thiên Tổ Võ tận lực chèo cho thuyền chạy như bay. Duy chỉ có Yến Lăng Vân dặn vội Bách Hoa Cung chủ:

- Châu muội hãy sẵn sóc Phụng muội đi trước, ngu huynh tạm ở lại giúp họ một tay.

- o O o -